

*DOBOZI ESZTER**Canzone*

*Elkezdődött. Már készen álltak. A nagy
elszámolás ki volt tervelve régen.
Csak a hóhér hiányzott, ám dörögte
fenn a kórus: „Ec-pec...” – egyszerre négyen
ugrottak pallosért. Az égi karnagy
viszont csak várt. Mi több, jelet – mint röpke
kéz – így adott, s félben maradt a csörte.*

*Megváltás volt ez, hinnétek-e, ha
profán is. Szűk odúmból szinte látni
vélttem, mit vándor lát csupán. E sámlí
elég, s előtted az égi szcena,
periszkóp se kell: víz alól a fenti
tér, mely „lebeg vala”, olyan. S közép most
innen, egykor mi volt perem. A lenni,
mint az emlékezésen túli fény volt...
A fának, óriásnak, mely tetőre*

*nőtt, sincs ilyen tágassága, se mélye,
se magasa, mint e tájnak, mely adta
jöttödet. Lányomaidnak alatta
kavicságy, az út, annak, ki hív, eléje
fut, és úgy tartja múltadat, s teremti,
ahogy könnyű sodrú folyó a parti
füzeket, gyöngyperjét a rét. Kerengni
fenn, míg itt a föld csupán talpalatnyi.*

Ne volna

*Ne volna ilyen – milyen is? – világod!
Ne volna víz alatti fényed ennyi.
Ne volna csúcs – ily hamvasan. Kilátók
körbeforduló boltozatán semmi
ne volna. Zöldek árnya, fecskefű se.
Ékes bogarat, tücsköt szenderegni
sose láttam volna... Levele húse
selyemfenyőnek, ízes a mag, alma
húsában illat – ne volna. Derülne
színtelenre földed. Ne volna dal ma
minden, mi hangzik, és a szó, ha játszik,
a békasó és kavics sima halma
oly tenyérbe illeszkedő, halálig
kísértő veszély, és ha nem tüzelne
föl: a betű, a beszéd. Valahány ring –
virág, buga, ne hozzád tülekedne.
Csöndbe foglaló sarok, félhomályba
fordulón a hű hajlék kényre-kezdre
ne tartana. Némaságod aránya,
értelme ne szólítana, s ki fönről
üzen vele. Ne volna ennyi drága
tény és tárgy, s mi foghatatlan: körömből
oly egyszerű lenne, Uram, kívánnom...*